

Corbettův report: Pěšáci na velké geopolitické šachovnici (1. část)

otevrisvoumysl.cz/corbettuv-report-pesaci-na-velke-geopoliticke-sachovnici-1-cast

24. července 2023

Ve zkratce...

Pokud je geopolitika šachovou hrou, pak jsou lidé na dně mocenské pyramidy pouhými figurkami na této šachovnici, pěšáky, které je třeba obětovat v rámci velkého boje o ovládnutí globální šachovnice. Corbett vypráví příběh těchto pěšáků na šachovnici a o tom, jak byli využíváni, zneužíváni a zavržováni rádoby vládci světa.

Facebook

Telegram

VK

Originál článku publikován ZDE: 16. července 2023

Postřeh, že velký geopolitický boj mezi národy se podobá velké šachové partii, není nijak nový.

Koneckonců už starověký sasánovský král Chosrau II. viděl tuto souvislost před více než 1400 lety: „Pokud vládce nerozumí šachům, jak může vládnout království?“

Nebo si vezměte závěr Lva Tolstého: „Válka je jako šachová partie.“

A kdo z posluchačů The Corbett Report by mohl zapomenout na nechvalně proslulý spis Zbigniewa Brzezinského z roku 1998 *Velká šachovnice*, v němž označil euroasijské území za „šachovnici, na níž se nadále hraje boj o globální prvenství“?

To, že se geopolitické spory tak často přirovnávají k šachové partii, by nemělo překvapovat. Vždyť šachy samy o sobě pocházejí z indické strategické deskové hry čaturanga, jejíž figurky byly

vytvořeny podle vzoru řad starověké indické armády. Ve skutečnosti byla první moderní válečná hra typem šachové hry hrané na speciálně vytvořené šachovnici o 1 666 polích.

Kdo by vzhledem k této staré metafoře mohl pochybovat o tom, že se mocní, kteří by neměli být, *skutečně* představují jako velmistři, kteří pohybují lidmi jako šachovými figurkami, aby dobyli to či ono políčko na velké šachovnici? A v souladu s logikou této pokroucené metafory z toho vyplývá, že pokud je geopolitika skutečně šachovou hrou, pak jsou lidé na dně mocenské pyramidy pouhými figurkami na této šachovnici, pěšáky, které je třeba obětovat v rámci velkého boje o ovládnutí globální šachovnice.

Dnes budu vyprávět příběh těchto pěšáků na šachovnici a o tom, jak byli využíváni, zneužíváni a zavržováni rádoby vládci světa.

Afghánci

Není snad lepšího příkladu analogie šachů a politiky než Afghánistán. Afghánistán, který se nachází na hlavní pozemní trase mezi Íránem, Střední Asií a Indií, je již dlouho považován za klíčové

pole na geopolitické šachovnici. Po tisíciletí se Afghánci ocitali v hledáčku říší, od Makedonců přes Mongoly, Seleukovce až po Sikhy a mnoho dalších.

V 19. století britští stratégové začali toužit po tomto konkrétním políčku šachovnice, protože si uvědomovali jeho užitečnost jako nárazníku mezi Ruskou říší a korunním klenotem britského impéria – Indií. Zájem Velké Británie o Afghánistán vedl ke sto let trvající tajné válce v této zemi, která postavila Brity proti Rusům v boji o kontrolu nad touto nárazníkovou zemí. Tento boj, známý jako Velká hra, vyústil ne v jednu, ne ve dvě, ale hned ve *tři* války mezi Britským impériem a Afghánským emirátem. (Spoiler: pro Brity to nedopadlo dobře.)

Na konci 20. století se Afghánistán opět stal klíčovým bojištěm. Tentokrát boje vypukly, když se jeho vláda podporovaná Sovětským svazem pokusila provést řadu pozemkových a sociálních reforem v souladu se svými marxisticko-leninskými zásadami, což vyvolalo reakci konzervativních složek země a islámských zastánců tvrdé linie. Americká vláda pod vedením Jimmyho Cartera doufala, že se jí podaří vtáhnout Sověty do vleklého partyzánského konfliktu, jakému Američané čelili ve Vietnamu, a proto začala *mudžáhidům* tajně pomáhat a financovat je.

Jak už všichni víme, tato taktika byla pozoruhodně účinná. Sovětsko-afghánská válka trvala deset let a než se usadil prach, byla mocná Rudá armáda nucena poníženě ustoupit.

Velmistři ve Washingtonu se však z vítězství neradovali dlouho. Ti samí tálibánští bojovníci za svobodu, které chválil Ronald Reagan a povzbuzoval Zbigniew Brzezinski – a které (mimoходом) tajně financovala CIA – byli nyní odpornými teroristy, neschopnými obsadit čtverec šachovnice, který pomohli dobýt. A tak začal další desetiletí trvající boj mezi nyní již démonizovaným Talibanem a Severní aliancí sponzorovanou Spojenými státy.

Po vzestupu Usámy bin Ládina a událostech z 11. září měl strýček Sam konečně ideální záminku k tomu, aby do regionu přesunul své vlastní síly a vojenskou silou obsadil afghánské políčko na šachovnici. . . . A všichni jsme viděli, jak to dopadlo.

O těchto událostech psalo mnoho komentátorů a historiků, ale mnoho z nich nebere v úvahu skutečné pěšáky v této hře: samotné Afghánce.

Jedním z nejvýmluvnějších momentů celé invaze a okupace Afghánistánu byl průzkum mezi Afghánci, který ukázal, že 92 % mladých mužů v zemi nikdy neslyšelo o 11. září a že vůbec netuší, proč NATO bombarduje a okupuje jejich zemi. Jak se ukázalo, Afghánci byli nuceni zaplatit svými životy ve hře, o které ani nevěděli, že ji hrají.

Balúčové

Dalším dobrým příkladem metafory velké šachovnice v akci je Balúčistán.

Balúčistán, drsný, vyprahlý a řídké osídlený region rozkládající se mezi Íránem, Afghánistánem a Pákistánem, se na první pohled může zdát jako poslední místo na světě, které by mohlo přitahovat

pozornost budoucích dobytých světa. Přesto se v posledním desetiletí stal geopoliticky horkým místem.

Abychom pochopili, proč tomu tak je, musíme prozkoumat umístění tohoto regionu na velké šachovnici. V Balúčistánu se nachází Gwadar, přístavní město v jihozápadním Pákistánu, které zajišťuje přístup k Arabskému moři. Jak vysvětluje China Pakistan Investment Corporation na svých webových stránkách:

Gwadar se nachází v blízkosti klíčových námořních cest, jako je Hormuzský průliv, a je nejbližším teplovodním přístavem k vnitrozemským středoasijským republikám. Jako přístav a rostoucí město v Arabském moři je proto Gwadar zajímavý pro mnoho zemí v okolí, ale je to právě angažovanost Číny, která skutečně přivedla investory do této oblasti Pákistánu.

Zájem o Gwadar (a tím i o zbytek Balúčistánu) vzrostl v roce 2013, kdy čínská společnost China Overseas Ports Holding Company – velmi záhadná státní investiční společnost se sídlem v Hongkongu – získala přístav Gwadar od pákistánské vlády. Toto jinak nenápadné přístavní město má hrát klíčovou roli v rámci velmi ambiciózní pekingské iniciativy Pásmo a stezka, díky níž mají vnitrozemské západní provincie Číny obchodní cestu do Střední Asie, Afriky a na ropu bohatého Blízkého východu.

Avšak přesně v době, kdy se Čína začala ucházet o přístup do Balúčistánu, se strýček Sam spontánně začal zajímat o chudý a opuštěný balúčský lid. Balúčistán je sice řídce osídlen, ale je osídlen. Je to tradiční vlast Balúčů, západoíránského etnika s rodícím se nacionalistickým hnutím, které bojuje za nezávislost na pákistánské a íránské vládě.

Tito povstalci jsou buď teroristé, nebo bojovníci za svobodu, záleží na tom, koho se zeptáte, i když pokud se dnes zeptáte některého z amerických vládních představitelů, bezpochyby je označí za statečné bojovníky za svobodu. Jako reprezentativní příklad uveďme Danu Rohrbachera, amerického kongresmana, který v roce 2012 předložil ve Sněmovně reprezentantů rezoluci, v níž prohlásil, že

„Kongres má pocit, že obyvatelé Balúčistánu, který je v současnosti rozdělen mezi Pákistán, Írán a Afghánistán, mají právo na sebeurčení a na vlastní suverénní zemi“.

V dubnu 2012 se Rohrbacher objevil na stránkách deníku *The Washington Post*, aby vysvětlil: „Proč podporuji Balúčistán.“ Vyjádřil své upřímné znepokojení nad „strašlivým porušováním lidských práv pákistánskými bezpečnostními silami v Balúčistánu“ a – mimochodem – obavy, že se toto geostrategické šachové pole dostane do nesprávných (rozuměj: čínských komunistických) rukou:

Balúčistán je rozlohou největší pákistánská provincie, která leží na jihu země v blízkosti Íránu a Afghánistánu. Je bohatý na přírodní zdroje a zachází se s ním jako s koloniálním majetkem. Jeho zemní plyn, zlato, uran a měď jsou využívány ve prospěch vládnoucí elity v Islámábádu; Balúčové zatím zůstávají zoufale chudí. Součástí provincie je přístav Gwadar v Arabském moři, který Čína rozvíjí a možná z něj udělá námořní základnu. Balúčové tak přišli o půdu a rybolov, zatímco stavební práce a dotace na půdu získali Pákistánci z jiných provincií.

Kdo by to byl řekl, že členové amerického Kongresu v noci nespí a trápí se nad osudem chudáků rybářů z Balochi?

Ukazuje se, že americká podpora obyvatelům Balokoče se neomezuje pouze na pomoc rybářům při provozování jejich živnosti. Zahrnuje také podporu Džundalláhu – sunnitské teroristické skupiny, která zabila stovky íránských občanů při sérii sebevražedných bombových útoků, přepadení, únosů a cílených vražd – a program CIA zahrnující „intenzivní nábor místních lidí jako agentů (každý z nich dostává 500 dolarů měsíčně) v Balúčistánu“.

Zdá se ovšem, že bělogvardějská horečka na Kapitolu v posledních letech odezněla, protože se centrum čínsko-amerického konfliktu přesunulo z Gwadaru. Není tedy překvapením, že chudáci balúčští rybáři byli svými někdejšími spojenci ve Washingtonu ponecháni na holičkách. Jak se ukázalo, byli pouhými pěšáky, kteří byli využiti ve velké geopolitické šachové partii.

Přesto není to nejhorší, co se může stát, když se USA po krátkém čase v geopolitickém světle ocitnou na okraji zájmu. Zeptejte se Kurdů.

Kurdové

Ve hře geopolitických šachů je zajímavý prvek. Někdy jsou pěšci na šachovnici k dispozici buď bílému, nebo černému týmu. Pokud se je podaří přesvědčit, že je to v jejich zájmu, pěšáci se zbarví do barev jednoho nebo druhého týmu a pokusí se získat pole na velké šachovnici pro svého nového krále. A pak (pokud se historie něčím řídí) budou buď opuštěni, nebo zrazeni či zcela zničeni svým nově přijatým týmem.

Není lepšího příkladu tohoto jevu než Kurdové.

Pro ty, kteří to nevědí, Kurdové jsou samostatnou íránskou etnickou skupinou s vlastním jazykem a kulturou. Obývají geografickou oblast Kurdistánu, hornatou oblast rozkládající se na jihovýchodě Turecka, severu Iráku, severozápadě Íránu a severu Sýrie. Bohužel pro Kurdy není Kurdistán vlastní zemí. To znamená, že Kurdové jsou – s

výjimkou několika přerušovaných pokusů o vytvoření kurdských království, republik a sovětských správních jednotek v chaotickém období po první světové válce – po staletí bez vlastního státu.

Kurdové, kteří dlouhodobě touží po autonomii, měli jen zřídka dobré vztahy s různými vládami, které vládly jejich diaspoře. Turci například až do roku 1991 odmítali uznat jejich existenci a nazývali je „horskými Turky“.

V Iráku se boj za kurdskou samosprávu začal stupňovat v 60. letech a s krátkými přestávkami pokračoval i během iránsko-irácké války v 80. letech. Toto kolo boje vyvrcholilo genocidní protikurdskou kampaní irácké vlády Saddáma Husajna, která využívala pozemní ofenzívy, letecké bombardování, systematické ničení osad, masové deportace, popravčí čety a chemické útoky (chemické zbraně samozřejmě poskytl USA a Británie a Německo a Francie).

Výsledkem kampaně byla smrt 182 000 Kurdů. Její součástí byl i nechvalně proslulý chemický útok na Halabdžu 16. března 1988, při němž zahynulo 5 000 a dalších 10 000 bylo zraněno.

Vzhledem k této historii není překvapením, že Kurdové uposlechli nechvalně známou výzvu tehdejšího prezidenta George Bushe mladšího z posledních dnů války v Zálivu, aby „irácký lid vzal věci do vlastních rukou a donutil diktátora Saddáma Husajna odstoupit“. Kurdové, kteří jeho prohlášení považovali za nepřímou záruku, že je americká armáda – která už Saddámovy síly ve válce v Zálivu porazila – podpoří, se vybarvili v barvách amerického týmu a jako poslušní pěšáci nepochodovali na šachovnici... jen aby byli brutálně zmasakrováni iráckými vrtulníky, dalekonosným dělostřelectvem a obrněnými pozemními jednotkami. Bushova administrativa tomuto masakru přihlížela a odmítla pomoci povstalcům, které sama podporovala.

Nebylo by to poprvé ani naposledy, kdy by Kurdové byli takto cynicky využiti, zneužiti, podvedeni, zrazeni a opuštěni strýčkem Samem. Ve skutečnosti výzkumník Jon Schwarz ve svém článku z roku 2019 na

toto téma identifikoval osm různých případů, kdy USA Kurdy zradily, včetně tajné dohody mezi Henrym Kissingerem a íránským šáhem ze 70. let minulého století o vyzbrojení iráckých Kurdů jen natolik, aby pomohli vykrvácet Saddámovu vládu, ale *ne natolik, aby skutečně získali nezávislost*.

Další událost v této hanebné historii zrady se týkala neokonzervativců, kteří cynicky využili Kurdy jako vhodnou záminku pro nezákonnou invazi do Iráku v roce 2003. Ze všech zrádných činů v dějinách USA a Kurdů byl tento obzvláště odporný.

Arcineokonzervativec Bill Kristol (za pomoci nepravděpodobného kamaráda Christophera Hitchense) vystoupil v roce 2003 na C-SPAN, aby diváky ujistil, že USA tentokrát Kurdy nezradí („Nezradíme. *Nezradíme!*“), aby o čtyři roky později publikoval ve svém propagandistickém plátku *Weekly Standard* článek, v němž vysvětloval, proč bylo naprosto nezbytné Kurdy zradit.

Je toho mnohem víc, ale už jste pochopili, o čem je řeč. Kurdové slouží jako snad nejlepší jednotlivý příklad toho, proč by nikdo neměl věřit žádnému králi, který slibuje podporu pěšákům v jejich snaze získat klíčové pole na velké šachovnici. Je to lež. Král při nejbližší příležitosti otočí a své věrné pěšáky obětuje.

Libyjci

Vzpomínáte si, jak neoliberální váleční štváči jako Hillary Clintonová, Susan Riceová a Samantha Powerová začali bít na poplach kvůli „masakru“, který se Muammar Kaddáfí a jeho vojáci s viagrou chystali spáchat na nebohém libyjském lidu? A vzpomínáte si, jak Obama, Sarkozy a Cameron uposlechli tohoto volání a statečně vyslali milostné bombardéry NATO, aby zemi rozmetaly na kusy? A vzpomeňte si, jak Clintonová, když se rozplývala nad zprávou, že Kaddáfí byl nalezen, jak se krčí v odpadní rouře, než byl sodomizován nožem a brutálně zavražděn, hrdě prohlásila: „Přišli jsme, viděli jsme, zemřel!“?

Samozřejmě, že ano.

Vzpomínáte si, jak ti samí váleční štváči *po* vyhlazení země náhle změnilí kurz z krveprolití na budování národa? Když zaplavili Libyi pomocí a podporou a pomohli nové vládě obnovit zničenou infrastrukturu země? Když svým soucitem prokázali, že celá intervence byla skutečně vedena z lásky k libyjskému lidu?

Samozřejmě, že ne, protože se to nikdy nestalo.

Místo toho přihlíželi, jak se Libye propadá do naprostého chaosu. Sledovali, jak se čtyři miliony Libyjců snaží sehnat pitnou vodu poté, co váleční zločinci z NATO záměrně zničili národní zásobování vodou. Ignorovali politický chaos, když se země propadala do krvavé a vleklé občanské války. Apaticky krčili rameny, když v ulicích Tripolisu začaly fungovat doslova trhy s otroky.

Ve skutečnosti je to ještě horší. Pravděpodobně se ani neobtěžovali dívat. Koneckonců v době, kdy dosáhli svého cíle v Libyi a Kaddáfí byl zabit, se pozornost válečných štváčů již obrátila k dalšímu políčku šachovnice, které bylo třeba dobýt: Sýrie. A – co byste nevěděli – zjistili, že i tam jsou další ubozí, odložené občané, které je třeba „zachránit“ bombami lásky.

Samozřejmě ještě předtím, než začaly padat bomby, byla pravda zřejmá každému, kdo se jen trochu orientoval v historii geopolitické šachové hry. Libyjci byli dalšími pěšáky na šachovnici, postradatelnými figurkami, které je třeba obětovat ve službách geostrategických cílů jestřábů. Neoliberálním válečným štváčům z R2P na libyjském lidu nikdy nezáleželo, a jakmile král NATO zajistil toto pole šachovnice, libyjští pěšáci byli náležitě odhozeni jako včerejší noviny.

Jsem zvědav, kdy se nějaký neohrožený novinář zeptá Hillary, Susan nebo Samantha, jak moc jim teď záleží na libyjském lidu?

Ukrajinci (a Rusové)

Představte si ukrajinského nacionalistu, který sleduje, jak jeho modrožlutou vlajkou mávají po celém světě (dokonce i tady v Japonsku, což mohu osobně potvrdit), nebo vidí, jak je věc jeho hlavního města Kyjeva obhajována v dinosauřích médiích, nebo slyší politiky po celém světě mluvit o statečnosti ukrajinského lidu. Je snadné si představit, jak se ten Ukrajinec chytá za srdce a říká si: „Konečně! Lidé na celém světě uznávají hodnotu našeho slavného národa!“.

. . . Na takovou lest může samozřejmě skočit jen ignorant, který se posledních několik desetiletí úzkostlivě *vyhýbá* lekcím Afghánců, Balúčů, Kurdů a Libyjců (a nespočtu dalších). **Zpráva pro všechny Ukrajince v davu: Západ se o vás nezajímá. Chtějí jen, abyste jako hodný pěšák položili život za jejich velkou šachovou partii.**

Abyste o tom neměli pochybnosti, poslechněte si samotné jestřáby. Například Lindsay Graham otevřeně přiznává, že je nadšený z boje proti Rusku do posledního Ukrajince:

Líbí se mi strukturální cesta, kterou jsme se vydali. Dokud budeme Ukrajině pomáhat zbraněmi, které potřebuje, a ekonomickou podporou, bude bojovat do posledního člověka.

Jo, pojďte vy a vy ostatní bojovat!

A kdo může zapomenout, jak Británie zmařila mírovou dohodu mezi Ruskem a Ukrajinou, která byla uzavřena v dubnu 2022? Dohoda byla hotová a připravená k podpisu... ale do hry vstoupil Boris Johnson s rozkazy od svých nadřízených. A nyní, o desítky tisíc mrtvých Ukrajinců (a kdo ví, kolik Rusů) později, jsme tu, stále zmítaní v brutálním a krvavém konfliktu, který nevykazuje žádné známky zmírnění.

Zelenskij sice není zrovna nejchytřejší žárovka, ale snad už neúspěšnému komikovi, který se stal prezidentem, začíná docházet (nebo, což je důležitější, samotnému ukrajinskému lidu), že Ukrajina není připravena *vyhrát* válku s Ruskem, ale pouze s ním bojovat. Možná si konečně začínají uvědomovat, že nekonečné vyhlazeniny typu chtějí/nechtějí členství v NATO jsou pouze trikem, jak Rusku pohrozit perspektivou, že Západ zabere ukrajinský čtverec na velké šachovnici. Ukrajinci jsou možná dokonce na pokraji pochopení, že jsou svým plátcům z NATO užiteční jen do té doby, dokud jsou ochotni prolévat krev za věc NATO.

Nejsou to však jen Ukrajinci, kdo možná začíná chápat skutečnou povahu své role v této šachové partii. Také Rusové si možná začínají uvědomovat, že jsou pouhými pěšáky, kteří jsou využíváni ve velké bitvě o nadvládu mezi „velmocemi“.

Velmistři opět neskrývají svůj záměr využít lidi jako pouhé pěšáky ve svém boji. Ředitel CIA William J. Burns na začátku tohoto měsíce potvrdil, že západní mocnosti doufají, že k útoku na protivníka NATO v Kremlu využijí ruský lid.

Nespokojenost s válkou (na Ukrajině) bude v ruském vedení nadále hlodat pod stálou stravou státní propagandy a praktikované represe. Tato nespokojenost vytváří pro nás v CIA – v jádru lidské zpravodajské službě – příležitost, která se naskytne jednou za generaci. Nenecháme ji promarnit.

Ruští vlastenci mezitím hlasitě bijí na poplach kvůli svým vlastním špatným vůdcům v Kremlu. Od biometrické kontrolní sítě přes noční múru v podobě digitální měny až po šílenství COVID – ruská vláda

prosazuje všechna stejná opatření totalitní kontroly nad svým obyvatelstvem, jaká prosazuje ukrajinská vláda nad svým vlastním, a nyní Kreml žádá Sergeje Sixpacka a Sašu Sokola, aby obětovali své syny ukrajinskému mlýnku na maso, a zavírá lidi do vězení za to, že konflikt nazývají „válkou“ místo „vojenskou operací“.

Ano, Ukrajinci a Rusové se probouzejí do reality velkého šachu geopolitiky. Ale je tu otázka za milion rublů: stačí rostoucí povědomí lidí o této hře k tomu, aby je přesvědčilo, že mají přestat přijímat roli poslušných pěšáků na velké šachovnici?

Hra ještě neskončila ...

Už vám to dochází? Těmto chladnokrevným psychopatům na nás lidech vůbec nezáleží. Jediné, na čem jim záleží, jsou jejich geopolitické mocenské hry a jejich (šachová) hra o trůny. Náš jediný užitek spočívá v tom, že jim pomáháme jejich hru vyhrát. My, Afghánci, Libyjci, Balúčové, Ukrajinci, Rusové, Západoevropané a Kanadčané žijící v Japonsku, nejsme nic víc než postradatelní pěšáci, kterými budou rádo by velmistři globální šachovnice pohybovat a odhazovat je stranou.

Příkladů tohoto „fenoménu pěšáků na šachovnici“ je samozřejmě mnohem více, od Ujgurů přes Kosovany až po Kuomintang. (Klidně seznam doplňte v komentářích na webu The Corbett Report!) Je však důležité pochopit, že v každém případě se budoucí světovládcí chytí lidového osvobozenického hnutí (nebo přímo teroristického hnutí), budou financovat, vybaví, vycvičí a podpoří jeho příznivce a pak je vypustí proti nepřátelům velmistrů, a to vše ve službě vyšších geopolitických cílů – cílů, které si tito obětní pěšáci jen matně uvědomují. Jakmile je konflikt ukončen a bitva o dané políčko šachovnice uzavřena, jsou pěšáci odhozeni.

Je pochopitelné, proč ti, kdo se považují za velmistry na světové šachovnici, používají stále stejnou taktiku: protože funguje. Je krajně nepravděpodobné, že by se sebranka „bojovníků za svobodu“ začala

ptát, když se objeví velmoc, která jejich hnutí financuje, dodává jim zbraně a dává jim dobrou šanci dosáhnout jejich cíle. Ještě méně pravděpodobné je, že velmoci, paraziti, kterými jsou, přestanou používat tuto taktiku k ovládnutí klíčových polí na velké šachovnici.

Vždyť financování povstaleckého hnutí v nepřátelské zemi vyžaduje relativně malé investice a často přináší velké výsledky. Proč by velmistři nemohli tuto fintu používat co nejčastěji? Ano, pošramotí to jejich pověst, když nevyhnutelně skončí opuštěním nebo zradou skupin, které kdysi podporovali, ale to nikdy nezabránilo další skupině obětních pěšáků, aby naletěli na stejný trik, tak proč se obtěžovat změnou taktiky?

V tom je ale háček. Představte si, že by lidé v různých osvobozeneckých hnutích a lidových bojích po celém světě *přestali* věřit lžím velmocí. Představte si, že by se skutečně poučili z historie a začali se mít na pozoru před Řeky (a dalšími), kteří nosí dary. Představte si, že by odmítli hrát hru globální geopolitiky. Co by se pak stalo?

Jinými slovy: předpokládejme, že králové zahájili šachovou partii, ale neobjevili se žádní pěšci?

Věřte tomu nebo ne, ale existují náznaky, že se tato odvěká hra impérií začíná vyčerpávat a že se pěšáci *začínají probouzet*. Je však příliš pozdě?

Příští týden se v dalším díle tohoto článku budu zabývat vzpourou pěšců a vysvětlím, co to znamená pro budoucnost velké šachové hry. Zůstaňte naladěni...

Překlad: David Formánek

Facebook

Telegram

VK

Líbí se Vám překlady?

Jestli jsou pro Vás videa hodnotná a líbí se vám, ocením podporu na chod tohoto projektu. Víím, jak jsou reklamy otravné, proto je zde nechci dávat. Libovolnou částku můžete zaslat na níže uvedené číslo účtu, nebo jednodušeji přes mobilní aplikaci si oskenovat QR kód. Děkuji za Vaši podporu!

Bankovní účet (CZK): 2201583969/2010

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

Pro platby na eurový účet (EUR):

Jméno: David Formánek

IBAN: CZ8520100000002201806894

SWIFT/BIC: FIOBCZPPXXX

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

QR Platba

CZK účet

Náhodný výběr

Diskuze

Napsat komentář

Vaše e-mailová adresa nebude zveřejněna. Vyžadované informace jsou označeny *